

КОНЦЕРТИТЕ НА БУКУРЕЦКИТЕ ФИЛХАРМОНИЦИ

На 21 и 22 т. м. пред фестивалната публика застана Симфоничният оркестър на Букурещката филхармония „Джордже Енеску“, ръководен от з. а. Мирча Кристеску. Два концерта, посрещати с възторг от слушателите; две програми, в които наред с произведения, заемани постоянно и определено място в репертоарните планове: Симфония № 7 от Бетховен, Цигулкият концерт на Чайковски, Прелюд „След обедът на един фаив“ от Дебюси и II сюита из балета „Дафнис и Хлоя“ от Равел, прозвучаха и по-рядко срещаните на концертния подиум Концерт за цигулка и виолончело от Брамс. Първа сюита за оркестър от Джордж Енеску (изпълнена за първи път у нас) и Симфонията за струнен оркестър от Димитър Христов.

Изпълнението на Сюита в до мажор оп. 9 от Енеску още веднъж напомни, че творчеството на класика на румънската музика заслужава още по-голяма известност, отколкото в момента има у нас. Своеобразната творба даде възможност да оценим топлата и споена, добре балансирана звучност на оркестъра. Особено впечателниле направи първата, унисонна част, чудесно извайна от струнната група под ръководството на Мирча Кристеску. В разнообразните възможности и бързите реакции на щрайкя ни убедиха и Симфонията на Д. Христов, с която, в знак на уважение към българската музика, бе открита следващата вечер.

От 1881 г. до наши дни Цигулкият концерт на Чайковски шестува по световните подиуми като един от всепризнатите „пробни камъни“ за техническа сръчност и художествен вкус. Виртуозната техника на н. а. Нон Войку беше подчинена

на една високопатетична концепция, чиито отпечатък се чувствуваше и в буйната радост на финалния танц. Изпълнените на бис Вариации от Виенявски още по-цялоост но очертаха артистичния облик на този известен и обичан в цяла Европа музикант.

Врх на стилна и прецизна интерпретация беше втората част на първия концерт, посветена на две от най-блестящите произведения на френската музика от края на XIX и началото на XX в. Прозрачната и излизна оркестрова фактура, която наред със специфичните ненаокрдовни хармонии и своеобразното мелодично развие създава тази омайваща, изтънено-чувствена атмосфера на „Следобедът на един фаив“ от Дебюси, изисква от изпълнителите не само точно прочитане на партигурата, но и вътрешен усет за многобройните нюанси, без които прелюдът би загубил много от прелестта си. За изпълнението, което чухме, трябва да благодарим както на диригента, така и на редицата солиращи оркестранти — на първо място музикантите от дървената духова група.

Не по-малък възторг предизвика Втората сюита из балета „Дафнис и Хлоя“ от Равел. Това всъщност е симфонично развитото трето действие на балета, част от интерпретационните проблеми на което са сходни с поставените от „Следобедът на

едни фаив“. Действително, въпреки че 20 години разделят създаването на двете произведения, между тях (както и между двамата кампозитори) откриваме не един паралел. Двете програми произведения са свързани с фигури от древногръцката митология (но препунати през призмата на изтънена стилизация), от двете лъха характерното за френското изкуство от края на XIX в. до Първата световна война жизнерадостно настрание, оркестрацията и на двете е връх на изобретателност, многоцветност, финес. И все пак в музиката на „Дафнис и Хлоя“ (1909—1912 г.) се чувствуват приближаването на нова епоха в европейската музика; и то преди всичко във вихъра на общия финален танц, който бе изграден от диригента и симфоничите с шеметен устрем, а същевременно прецизно и с чувство за мяркане. Отново ни възхитиха безупречните солисти от дървената духова група в средната част и балансираната, топла и ритмична мед във финала.

Концертът за цигулка, виолончело и оркестър ла минор оп. 102 е последното симфонично произведение на Йоханес Брамс; след създаването му през 1887 г. до 1897 — годината на смъртта му — композиторът пише само камерна и вокална музика. Замислен в духа на предкласическия концерт-

диалог между солисти и оркестър, концертът същевременно си остава плод на една мощна симфонична мисъл, която, обратно, се стреми към плътното спояване на солиращите инструменти с оркестъра. Навярно този противоречив характер е най-съществената причина, поради която ценността на Двойния концерт не се оспорва от никого, но той бива изпълняван сравнително рядко. Толкова по-радостно беше да го чуем от двамата изпълнители на живото на Варажан Козигиан и Мирел Янкович, еквивалентно подкрепени от диригент и оркестър. Отлично равновесие между двамата солисти, от една страна, и солисти и оркестър, от друга, стилно и благородно музичиране бяха напълно в духа на това възлуващо събуждане на Брамс със симфоничния жанр.

Възторгът, с който — от първото и изпълнение до днес, е неизменно посрещана Седмата симфония на Бетховен, най-добре говори за изключителния жизнен заряд на това не само популярно, но и във висш смисъл народностно произведение. Интерпретирана в добрите традиции на заслужаващо уважение изпълнителска школа, домажорната симфония постави блестящ завършек на двете симфонични вечери.

Боряна АЛЕКСАНДРОВА